

Perdre el temps

Jana

Tots els dies fan olor. En especial, el diumenge: un dia amb olor de tranquil·litat, de gent feliç... Un dia amb olor de matí, encara que el moment en el qual oloris sigui la nit, encara que no hagi fet els deures per al dia següent, encara que l'endemà hagi d'anar a treballar. Els diumenges són dies de mercat ambulant i fan una olor que abraça.

Però a la vegada és una olor preocupant, estressant, perquè al dia següent comença una altra vegada la rutina. Les olors dels dies potser són cosa de la persona, de preferències, dels plans que tenen, de com comencen el dia...

Per fi és divendres. La meva millor amiga i jo hem estat esperant tota la setmana per poder anar a menjar un gelat juntes. Jo em pensava que els meus pares eren estrictes, però veient els seus, ja no em queixaré més. Portem setmanes planejant la sortida per avui. Hem quedat a les cinc de la tarda: ni un minut més, ni un minut menys.

Al migdia ens acomiadem per anar cadascuna a casa seva. Quan arribo, menjo, em dutxo, m'arreglo i ja estic llesta per sortir, però encara és un quart de cinc. M'arriba un missatge, és la Sara, la meva millor amiga: "Al final no podré sortir. Perdona'm".

Sento com la sang se m'escalfa. No li responc. Intento no pensar-hi durant tot el dia. Però és impossible. Quan he rebut el missatge m'he enfadat perquè no m'ha donat cap motiu ni explicació. Però i si ha passat alguna cosa? I si se sent malament? I si té algun problema a casa? I si s'ha enfadat amb mi?

De cop, la ràbia es converteix en preocupació. Ho portàvem planejant des de feia setmanes. Què ha passat? La tarda transcorre amb tranquil·litat. 19.08h. Decideixo llavors contestar el missatge de la Sara: "Ha passat alguna cosa?". Vull saber per què no ha pogut sortir. Ella em respon a l'acte. "M'he quedat adormida", diu i ho acompanya d'uns *emojis* rient. Enfonso la cara al coixí i crido tan fort com puc. Què se suposa que li he de dir? Ara l'odio. Sort que d'aquí a dos dies serà diumenge. Ja me n'ocuparé en un altre moment.

Sona el telèfon. Jo encara no m'he llevat ni tinc pensat de fer-ho aviat. La meva mare truca a la porta de l'habitació. Li ha passat alguna cosa a la Sara. No fa olor de diumenge. Resulta que ha deixat una nota amb un poema. Merda. Per què?

Sara

A vegades tot és blanc i gris

A vegades el temps se'n va corrent
com si tancant els ulls tot passés
en un tres i no res.

Però a vegades el temps es congela
i sents que tot s'atura
i que la vida es frena.

A vegades el fred et consumeix
i intentes escapar
d'aquell glaç, d'aquell gel,

i no sempre s'aconsegueix,
perquè no hi ha temps
d'aturar aquest fred,
creat pel vent,
i, a més a més,
la vida segueix.

Sara

Jana

Tanco els ulls i encara no em puc creure que ja no hi siguis, que hakis decidit “perdre el temps”. Ja no sentiré mai més els teus crits d’emoció ni les teves rialles. Qui diria que trobaria a faltar les nostres baralles? Mai vaig pensar que la mort posaria fi a l’amistat que teníem. Com podré oblidar quan venies a casa i no fèiem res, però teníem tanta confiança que el nostre silenci no ens incomodava? Quina merda no haver pogut fer aquell gelat.

Mai a la vida una amistat em va respectar ni em va fer sentir jo mateixa. En canvi tu em vas fer saber que cadascú té la seva essència. Ara me n’adono. Amb tu no vaig haver de fingir mai la meva personalitat. Eres la meva persona màgica. Et vas guanyar la meva confiança i vas arribar a la meva vida inesperadament, per treure’m les tristeses i portar-me l’alegria.

Les persones màgiques arriben a la teva vida per donar-te suport, respecte, lleialtat, amor i confiança. Arriben per demostrar-te que la vida amb elles és més fàcil i bonica. I encara que la mort ens hagi separat, sé que això no s’acaba aquí. Ho deies al poema: “la vida segueix”. Obro el calaix i en trec el teu text de fa un any.

Sara

La vida a vegades posa persones al nostre camí, i en el moment que menys t'ho esperes arriba aquell alè que molts cops necessitem per seguir.

Aquella llum que ens fa veure que no tot és blanc i gris, aquella mà que ens guia a veure el món més bonic.

Tu ets la meva personeta, vas arribar en el moment exacte. Els nostres camins es van creuar d'una forma tan subtil i reconfortant, que l'únic que volíem era parlar fins que no hi hagués de què parlar.

La connexió que vam tenir va ser instantània, vam aprendre que podíem confiar en algú altre, a part d'en nosaltres mateixes.

Només li demano al destí que, així com et va posar en el meu camí, no te'n tregui mai. Perquè, la veritat, si no és amb tu, la resta seria perdre el temps.